

KOLÍČEK

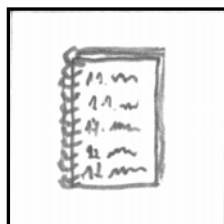
číslo 11 prosinec

Vážení čtenáři,

po bezmála čtyřech letech znovu píše tato slova. Malou předzvěstí byl táborový zpěvník, příloha tohoto čísla Kolíčku. Předchozí, desáté číslo Kolíčku vyšlo 4. 12. 1999. S přestávkou ve vydávání Kolíčku se ovšem život nezastavil a když teď vezmu desáté číslo do ruky, je to zvlášť patrné. Je tam reportáž z první Války o Cintru – a v tomto čísle si můžete přečíst reportáž z pátého ročníku této naší akce. Za tu dobu se ovšem uskutečnilo bezpočet dalších akcí, které bohužel kvůli neexistenci reportáží částečně upadly v zapomnění. Lidská paměť na trvalé uchování historie nestačí, jak se ostatně můžete přesvědčit, když si přečtete knížku, ze které je v tomto čísle ukázka. Kdo by si vzpomněl na (dozajista důležitou) výpravu Kober na Třemšín? Vzpomínáte, jak jste si na Brdech hráli s Petrem a Ivanem na kance? Tato Slávkova reportáž čekala na vydání celou tu dobu.

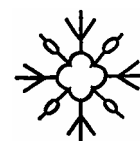
Kolíček mi prostě chyběl. Je to médium, kde kromě reportáží bývají i záležitosti ne až tak „kronikoidního“ charakteru – recenze vybavení do přírody, výlety do kultury, texty písniček, ukázky ze zajímavých knížek. A hlavně – cokoli dalšího, o čem se dá něco napsat (to berte také všichni jako výzvu – redakce uvítá vaše příspěvky). Kolíček byl sice super věc, ale nakonec na něj bylo málo času – a jelikož toho není nikdy dost, mění se redakce Kolíčku i hlavní tým autorů. Soudě podle tohoto čísla myslím, že to vypadá slibně, ačkoliv prostor pro zlepšení se najde vždy. Doufejme, že jim jejich zájem vydrží – což můžete podpořit i vy čtenáři svým zájmem – a hlavně také tím, že budete psát reportáže ze svých výprav (včetně vlčat a světlušek) a další rubriky. Držím tedy Kolíčku i redakci palce.

V tomto čísle se kromě již uvedeného dozvíte, co papají Kobry, přečtete reportáže z Moštování, táborového puťáku skautů, pravidla matfyzáckého Palerma, zápis ze samotky na Tři orlí pera a historii střediska z období 1968–1970. Pěkné čtení přeje za redakci Bilbo.

Akce v roce 2004

Bilbo

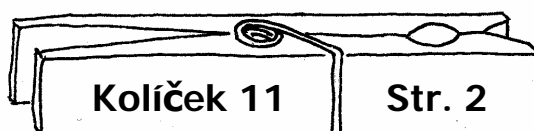

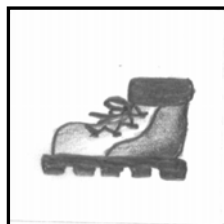
V roce 2004 můžete zatím počítat napevno se dvěma většími akcemi.

První z nich je **35. skautský přechod Brd**, který se koná 7. února 2004. Jedná se o tradiční výpravu do Brd, kde se setkávají pražští skauti, chodí po horách, soutěží v různých aktivitách a vyměňují si mezi sebou pamětní kartičky. Akce je určena pro všechny, včetně vlčat a světlušek.

Druhou akcí jsou **jarní prázdniny**. Stejně jako letos pojedeme do Jeseníků do pensionu Avar a budeme tak doufejme moci využít okolního sněhu. Termín prázdnin je 28. února – 7. března, na hory pojedeme alespoň na sedm dní, to ještě upřesníme.

Další upřesnění těchto akcí stejně jako všechny další akce najdete na internetových stránkách střediska: <http://hiawatha.laddobar.cz/>

31. Přechod Brd 2000

29. 1. 2000

Sraz byl v 8.00 na Smícháči. Sešli jsme se v tomto počtu – Ivan, Buldok, Chrobák, Neposeda, Mlč, Šáša a já. Přišli také Bety a Placka, ale ti s námi nejeli. Když přišel Tarzan, vydali jsme se na nástupiště. Odjeli jsme vlakem směr Dobřichovice. Kupodivu nebyl vlak plný skautů jako obvykle, když jedeme na Brdy. Poté do vlaku přistoupil Petr. Jeli jsme a jeli, přičemž se Chrobák stačil pobratřit s nějakým pivním strejcem. Vystoupili jsme v Dobřichovicích.

Původně měli jít skauti jinou trasou než vlčata, ale bylo nás málo, tak jsme zvolili trasu stejnou pro všechny. Vydali jsme se z nádraží s několika jinými oddíly, které se nám podařilo úspěšně zmást špatným odbočením. Šli jsme dále za nimi, ale stala se menší havárie – Šášův nos, patrně zvyklý na městský smog, nevydržel nápor čerstvého vzduchu a rezignoval. V momentě to vypadalo jako v koupelně čachtické paní. Okolodoucím oddílům jsme radši vysvětlovali, že cvičíme zdravotvědu. Asi jim to bylo jedno, protože se vůbec nezastavili. Zmizeli nám z dohledu. Po vyřešení této kolize jsme pokračovali a brzy je opět předběhli.

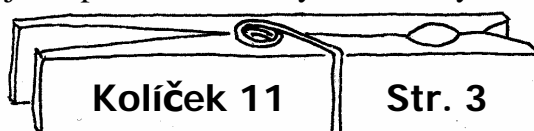
První dobytá kóta byl vrch Hvíždinec. Zde jsme se rozhodli pro malou pauzu. Objevil jsem také vrcholovou knihu. Zde jsme vyplodili tento výtvar moderní poesie:

Báseň napsaná na vrchu Hvíždinci, tak, jak ji složili účastníci:

***Na Hvíždinci vítr fouká
daleko Kytínská louka.
Pod námi jsou Řevnice
tady je však lednice !!!***

Vyrazili jsme dál. Cestou byla vyhlášena soutěž, kdo první najde jedli, šišku z borovice douglasky a bukvice. Na další zastávce jsme si zahráli hru Na Krále Šumavy – jedno mužstvo (pod velením Krále Šumavy) byla banda pašeráků, hodlající přenést z Bundesrepublik Deutschland do Československé socialistické republiky ve svých batozích zákeřného amerického brouka. Skupina druhá (pod velením majora Zemana) tvořila pohraniční útvar SNB. Úkolem pašeráků tedy bylo přenést svůj batoh na určené místo, přičemž musel prokličkovat mezi pohraničníky, kteří po nich stříleli sněhovými koulemi. Pašeráci jsme byli nejprve já, Neposeda a Šáša. Díky špatnému velení pohraničníků (na mně byli dva pohraničníci a Neposedu nehlídal nikdo) pronikl Neposeda státní hranicí a dospěl netrefen až ke kýženému cíli. Vedli jsme jedna : nula.

Pak pod velením Krále Šumavy Buldoka se o totéž pokoušela i druhá skupina Buldok-Chrob-Mlč. Ovšem jim se to nepodařilo. Zvolili jsme tedy kombinaci, v níž obě skupiny měly za úkol projít územím druhé skupiny a vyložit svůj náklad, přičemž všichni jsme po sobě mohli střílet sněhovými koulemi. Zlikvidoval jsem pár nepřátel a pronásledován Buldokem jsem vyložil svůj náklad. Buldok šel jinam a já se vydal pobít ostatní. Nakonec jsme pronesli všechny tři náklady, Buldokovci jen jeden.

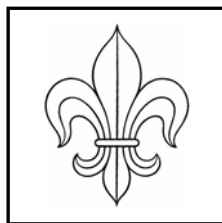

Tak jsme šli dál a po dlouhé době jsme došli na Kytínskou louku. Zase poslední!

Dávali jsme si obídek, vyrazili kupovat upomínkové předměty a měnit lístky, šli jsme omrknout stánek, kde jsme si dali kafe. Svorně jsme se dohodli, že by bodlo něco ostřejšího, čím by se dalo obnovit vnitřní teplo.

Po všem tom zase dál! Zvítězila trasa kolem skály Babky. Šli jsme tedy, příležitostně měnili lístky, shlédli zamrzlé jezírko, jen na tu Babku jsme se nedostali. Po delší chůzi, prokládané hrou Deset a hovorem jsme hráli hru Na kance. Tyto představovali Ivan s Petrem. Měli jsme je pěti zásahy zabít. Tuto hru jsme se rozhodli bojkotovat když kanec Ivan, poté, co jsme ho třikrát zasáhli, měl opět pět životů.

Po o něco delší chůzi, taktéž prokládanou Deseti a hovorem jsme došli do Řevnic, odkud měl za tři čtvrtě hodiny jet náš vlak. Tam jsme se seznámili s nějakými Plzeňáky (a hlavně Plzeňáčkami), se kterými jsme si dobře pokecali. Jedné jsem daroval svůj lísteček, protože už neměla na výměnu. Oni odjeli o něco dříve opačným směrem, tak jsme těm dívkám ještě zamávali. Pak přijel náš vlak a my jeli. Rozešli jsme se na Smícháči.

Miroslav Chuman

Zpráva o činnosti v letech 1968–70

Poměrně nedávno jsem se dostal k zažloutlému, na stroji psanému listu papíru. Autorem jeho obsahu je Mirek Chuman, vedoucí našeho střediska do svého úmrtí v roce 1998. Celý nadpis zní „Zpráva o činnosti střediska Hiawatha v letech 1968–70“ a jelikož mi přišlo, že leccos z toho není nezajímavé (zvláště likvidace komunisty), máte příležitost si to přečíst a rozšířit své znalosti. A vzpomenout na Mirka. Bilbo

V roce 1968 jsem se setkal s br. „Orionem“ (Racek Emanuel) v jehož oddíle jsem byl od roku 1945, až do ukončení činnosti Junáka, kde jsem byl jako rover. Při setkání s br. Orionem jsem se dohodl, že obnovím 56. středisko.

Tehdy na Pražské radě dělal starost br. Bobrovi a br. Čilovi oddíl „Lesní moudrosti“, který vedl tehdy velmi mladý Pavel Delingr. Tento oddíl jsem převzal a změnil výchovně na oddíl skautský. To byl počátek střediska, které se nacházelo poblíže Arbesova náměstí, Praha 5.

Na jaře v měsíci březnu 1968 jsme založili středisko nové – br. Chuman Miroslav, br. Keřlík Evžen, sestra JUDr. Krčmářová Soňa – provdaná za Edu Marka t. č.

Byla to naše vlastní iniciativa, která vedla k naší činnosti. Krátce, po založení střediska 56. Hiawatha přidala se k nám sestra Blanka Prokešová, sestra Hana Švarcová, sestra Mery Zubíková. Také tyto sestry se přidaly z vlastní iniciativy.

Oddíly vznikaly velmi rychle. Středisko 56 mělo:

2 oddíly vlčat – 44 členů

2 oddíly skautů – 48 členů

1 roj světlušek – 32 členek
1 oddíl skautek – počet dnes už nevím
Celkem nás bylo asi 160 členů, plus 12 činovníků.

V roce 1968 skautský tábor nebyl pořádán, nebylo žádné vybavení – stany, pořádaly se jednodenní výlety.

V roce 1968 se uskutečnil skautský tábor v Posázaví u obce Pohoří na katastru Jílové u Prahy.

Od ledna 1970 se naše středisko 56 rozdělilo na dvě střediska – 56. Hiawatha a Trilobit. Příčinou bylo rozdílné vedení vlčat, které přerostlo v neshodu oddílových vedoucích. Středisku 56. zůstaly 2 oddíly skautů a 1 oddíl vlčat.

Po rozdělení střediska v roce 1970 jsme uskutečnili tábor poblíže hradu Křivoklát.

V našem středisku 56. jsme se s „SODM“ nijak nezaobírali – žádné tlaky jsme si nepřipouštěli, protože tlak přicházel ráz naráz... Likvidace byla naznačena 24. 6. 1970 na OV PO a OV ČSM (Obvodní Výbor Pionýrské Organizace a OV Československého Svazu Mládeže – pozn. red.). Poté se uskutečnil tábor.

Dále 11. 9. 1970 svolal OV ČSM a OV PO poradu „o klubovnách a majetku“ za předsednictví soudr. Kolářové. Tam nám bylo sděleno, že 15. 9. 1970 musíme předat veškerý majetek 56. střediska OV PO Prahy 5, což se stalo a předávající protokol o majetku střediska 56. byl za OV PO potvrzen rovněž soudr. Kolářovou.

V našem středisku 56. žádná stranická skupina nebyla. Br. Orion zasedal v PRJ, byl zaměstnán u Pražské paroplavby, takže se nemohl zúčastňovat všech svolaných schůzí, tak jsem ho mnohokrát zastupoval.

Jako „trojský kůň“ se objevil soudruh Krása, bývalé vlče, to bylo překvapení snad i pro Oriona. Soudruh Krása převzal ORJ (dobu nemohu přesně určit) a pak už vše dovedl k likvidaci Junáka.

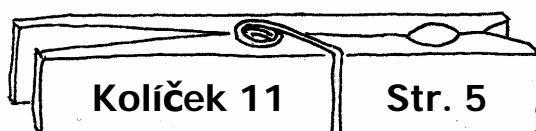
Ukončením činnosti mělo být „slavnostní“ zasedání Junáka a Pionýrů na Praze 5, tím bylo ukončeno předání majetku a inventáře OV PO Prahy 5.

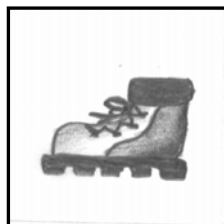
Jako zůstatek střediska přešly dva oddíly do tábornické činnosti a dva vedoucí z bývalého střediska.

V měsíci září jsme měli ukončit činnost, ale tak se nestalo, měli jsme nacvičenou Vánoční besídku, kterou jsme ještě ve skautských krojích uskutečnili. Také jeden oddíl svévolně odjel na výlet do NDR (Německá Demokratická Republika – socialistické východní Německo – pozn. red.), rovněž ve skautských krojích. Tam přítomnost ve skautských krojích stala se pobuřující a zpráva do Prahy na různé politické úřady přišla obratem.

Byl jsem předvolán na MV ČSM, kde soudr. **košková (jméno nečitelné – pozn. red.) mě důrazně vyzvala k ukončení naší činnosti.

V Praze dne 20. 9. 1994 Miroslav Chuman

Výprava na Třemšín

22.–23. 9. 2001

Této výpravy se zúčastnili: Buldok, Zbyněk, Kaski, Slimák, Šáša a já. Sraz byl na Smíchovském nádraží odkud jsme také v 9:20 odjeli do Bělčic. Z Bělčic jsme se vydali pěšky na Třemšín. Když jsme vyšli z Bělčic, ukázal nám Zbyněk kopec v dáli a řekl: „Vidíte támhle ten kopec? Tak ten za ním to je Třemšín.“ Pak nás uklidnil, že je to jen 15 km, a tak jsme se vydali na cestu. Původně jsme měli na Třemšín dorazit v 17:00, což se nepovedlo, protože jsme si dali dvě hodinové pauzy, při kterých se hrála šiškovka. Tím bych chtěl oznámit vítězství naší partyzány utlačované frakce (Zbyněk, Buldok a já).

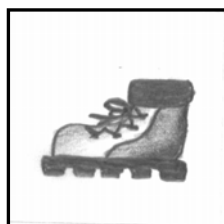
Když jsme dorazili na Třemšín, bylo okolo devatenácté hodiny. Pak jsme postavili stany a udělali oheň, u kterého jsme se i navečeřeli. Pak jsme se všichni slezli na besedu ve Zbyňkově stanu, jejíž hlavní náplní mělo být vyprávění vtípů od Kaskiho, což měla být úžasná podívaná. Bohužel to nevyšlo, protože Kaski odmítl vyprávět vtipy s tím, že žádné neumí. Chvíli jsme si povídali vtipy, s výjimkou Kaskiho, který se stále držel svého tvrzení. Poté jsme si ještě chvíli povídali a potom jsme se rozešli do stanů. Náš stan (Zbyněk, Buldok a já) pokračoval v besedě ve spacácích, zatímco druhý stan nás poslouchal.

Ráno jsme se probudili a asi kolem deváté vstali. Chvíli jsme se pokoušeli rozdělat oheň až se nám to asi po dvaceti minutách povedlo. Pak jsme se nasnídali, sbalili si věci a vyrazili do Rožmitálu, což je asi 9,5 km od Třemšína. Cesta rychle ubíhala a zastavili jsme se pouze jednou, když Kulan šel, jak nám řekl, porodit hnědého

Kobří schůzka 21. 9. 2001

chlapečka. Pak jsme se znovu vydali na cestu a asi ve 13:00 jsme dorazili do Rožmitálu. Vlak nám měl jet ve 13:13. Vlak jsme skoro nestihli, protože, jak jsme později zjistili, nádraží bylo na druhé straně Rožmitálu. Dali jsme si tedy závěrečný běh, abychom zjistili, že vlak se v nejbližších 5 minutách k odjezdu nechystá. Poté jsme jeli do Březnice, kde jsme přesešli. Pak jsme přesešli ještě někde na rychlík, a protože jsme měli zpoždění, báli jsme se, že nám ujede. Když jsme přijeli na nádraží, zjistili jsme, že vlak ještě nejel. Nejel ani v dalších 15 minutách. Potom nakonec přijel a všechna ta masa lidí se do něj nahrnula. Naštěstí jsme si sedli a šťastně dojeli až domů do Prahy. Odtud jsme všichni rozešli domů.

Zbýňa

Expedice z Vápenné až na konec světa

11.–13. 8. 2003

Bylo časně ráno, skoro poledne. Po téměř půldenní cestě vlakem jsme dorazili do Vápenné. První kroky od vlaku nás zavedly na pás trávy u nádražní budovy. Co vypadalo na kratší pauzu, abychom se domluvili kam půjdeme, přerostlo v několika hodinové zevlování. Láďa se zbytkem vedení byly nakoupit. Vykoupili prý všechny chleby, co tam měli, ale to jsme jim druhý den se svíravým pocitem hladu nějak nechtěli věřit. Po nějakých pár hodinách vyvalování v trávě jsme asi už úplně všichni dospěli k názoru, že bychom měli jít. Tak se šlo. Cíl Nýznerovy vodopády. Navigace byla svěřena do rukou těm, co zrovna plnili do stezek orientaci v mapě. Myslím, že to byl Tonda, Kaski a ještě někdo další. Vyšli jsme a pochopitelně minuli téměř neexistující odbočku přes koleje. Nakonec jsme správnou cestu našli. Správná byla asi jenom 200 metrů, pak skutečnost mapě zase přestala zcela odpovídat. Byli jsme v prostoru starého lomu na vápenec a cest tam bylo mnohem více, než jsme čekali. Tak jsme nakonec prošli cestou mezi včelími úly, vylezli jednu skoro skálu, až jsme stanuli na planince nad lomem.

Experti na orientaci při práci

Vaří se večeře

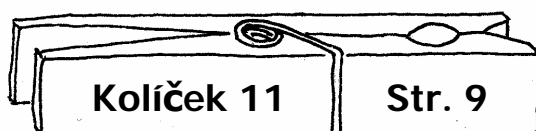
Z planinky jsme konečně uviděli tu správnou cestu, kterou jsme měli jít. Nikomu se vracet nechtělo, tak se šlo vpřed. Šlo a šlo až se po pár krocích došlo. Došlo se ke kopřivám a ostružinám, která bránily v průniku na louku. Bolelo to, ale kopřivy byly v potřebné šíři vymýceny a mohli jsme pokračovat dále. Jak se později ukázalo, tento pás kopřiv byl úplně nic s tím, co nás čekalo dále. Za loukou nás čekalo zelené peklo. Od toho ve Vietnamu se to asi moc nelišilo. Vegetace se skládala pouze z nízkých smrčků, hojnosti ostružin, divokých růží a nějakého blíže nespecifikovaného stromu s dlouhými trny. Byl to boj. Některé lamy se džungli sice vyhnuly, ale drsníci i přes značné ztráty postupovali dál. Obě skupinky bílých a červených (krve bylo u někoho jako z Kulana) se potkaly na cestě pod Vietnamem. Další postup už byl zase společný. Nejprve jsme se museli vyhnout veliké ohradě, která se rozkládala přímo tam, kudy jsme chtěli jít. Zub se jí pokusil obcházet přímo podél plotu, ale když se vrátil se slovy, že je to tam špatný, došlo nám, že je to možná ještě horší než špatný, a celou ohradu obešli po cestě. Po nějakých pár kilometrech jsme se konečně dostali na normální cestu a druhá polovina cesty k vodopádům už byla otázkou pouhé hodiny.

Samotné vodopády bych normálně téměř přešel bez povšimnutí, ale byly to přece ty Nýznerovy, tak jsme jim nějakou tu půlhodinku věnovali. Po shlédnutí vodopádů jsme měli ještě nějaký ten čas, tak jsme šli dále a hledali vhodné místo k utáboření. Konečně jsme našli relativně dobré místo, kde jsme postavili stany. Ti co je měli. Ti co je neměli, postavili co se dalo. Když už jsme měli kde spát, šlo se vařit. Jídlo se celkem povedlo, ale moc ho nebylo. Každý snědl skoro všechno, co kde našel, a tak to nakonec s tím hladem nebylo tak strašné. Po večeři se někteří i v polních podmínkách pokoušeli o něco jako osobní hygiena. Ještě než jsme definitivně šli spát, někteří hadi vylezli ze svých sítí a přesunuli se k ostatním hadům do jejich skvělého lesního hotýlku architekta Slimmera. Nakonec se nás pod třemi ponchy tísnilo šest...

Druhý den ráno jsme posnídali poslední zbytky chlebů, uklidili tábořiště a vydali se dále. Cesta stoupala a stoupala, až zase klesala a klesala. Dnes jsme měli navštívit vápencové jeskyně. Cesta ubíhala stále dále, až jsme zastavili na oběd v lesíku nad vápencovým lomem. Zatímco jsme všichni se zálibou pozorovali mohutný traktor kosící louku, Láďa se nám snažil vysvětlit, že poobědváme šest kostiček čokolády. Tato zpráva se s nadšením rozhodně nesetkala. Čokoládu sice máme skoro všichni rádi a je pravda, že dodá dostatek energie, ale k zasyčení tak nějak nestačila. Většina celé expedice se tudíž odebrala předčasně k jeskyním. Kde byl na mapě zakreslen bufet a to bylo v tu chvíli to hlavní. Bufet byl skutečně na svém místě. Bohužel měl ale nějak omezené zásoby, takže téměř nikdo si neodnášel to, co chtěl. Ale to už se koupily lístky a jeskyně čekala. Rychle dokousat poslední sousto a rychle do temnoty a příjemného chladu vápencové jeskyně. Jeskyně byla celkem zajímavá. Objevili jsme dokonce i pravý nejnižší bod celé jeskyně. Nebyla to podlaha jednoho z chodníků v jeskyni, jak tvrdila paní průvodkyně, nýbrž až dno kanálu, který se nacházel pod ní.

Poté co jsme opustily jeskyni a teplotu kolem 7 stupňů vystřídalo třicetistupňové vedro, odebrali jsme se na nedalekou zastávku autobusu. Autobusem jsme se dopravili do Lázní Jeseník, kde jsme konečně pořádně nakoupili. Po důkladném zásobení jednotek čerstvými potravinami jsme se vydali už zase po svých dále. Daleko jsem jít nemohli, protože už se stmívalo, ale alespoň k rozhledně na kopci nad městem jsme se dostali. Začali jsme hledat místo ke spaní a většina ho našla přímo pod rozhlednou poblíž ohně. Ti odvážnější se odebrali do lesa, kde našli pěkný travnatý plácek obklopený smrčky. Když jsme sundali batohy, roztáhli cely a poncha a postavili stany, šlo se vařit. U vaření nám asistovali nefalšovaní totálně ožralí trempíci a o zábavu se nám starali i v noci. Asi v jedenáct hodin začali nějak zmateně pobíhat po lese, a když se dva z nich dostali až na palouček mezi smrčky, kde jsme spali, trochu jsme se báli, co bude. Nakonec z nich nějak vypadlo, že hledají nějaký batoh. Řekli jsme jim, že tu žádný jejich batoh není a ani jsme ho neviděli. Chvíli na nás tak koukali, asi jim docházelo, co jsme jim právě řekli, a pak se pomalu „odupadali“ do hloubi lesa. A byl klid!

Ráno, když trempíci naštěstí ještě spali, jsme udělali nějakou tu snídani, a pak už se otevřela brána rozhledny a my se mohli pokochat krásným výhledem do okolí. Vidět bylo skoro všechno: město Jeseník a okolní aglomerace, Červenohorské sedlo, nespočet kopců a nějaký ten požár lesa v Polsku. Z rozhledny jsme se vydali rovnou do bazénu v České Vsi. Cestou jsme se zastavili na Čertových kamenech, kde mimo samotné skály Čertových kamenů byla ještě ubytovna s toaletami a hlavně se skvělými houpačkami. Když jsme si dosytosti pohráli, pokračovali jsme dále směr bazén. Ten jsme potřebovali asi všichni. V bazénu jsme se bavili hrou „utop koho můžeš“. Po nějakých dvou hodinách jsme konečně šli z bazénu pryč. Bolelo nás od samého topení úplně všechno. Po koupání následoval přesun na nádraží a pak už cesta vlakem, ze které si někteří odnesli i těžký psychický ořes. Z vlaku jsme vystoupili v Potůčnicku, odkud je to do tábora už jen kousíček. Na tomto kousíčku jsme bohužel utrpěli těžkou ztrátu. Šňůrku od mého kloboučku, která hrdinně zahynula pod rukama raději najmenovaných tyranů. Až takto tragicky může skončit jedna expedice za krásami přírody Rychlebských hor.

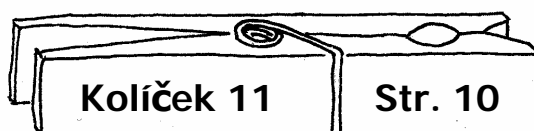
Samotka

18. 8. 2003

- 7:25 Vyrazila jsem z tábora.
- 8:10 Obešla jsem velký oblouk okolo tábora, ale skončila jsem úplně jinde, než byl původní úmysl.
- 8:15 Příprava na nástup.
- 8:25 Jsem znovu na jiném místě, tentokrát už snad trvale.
- 8:40 Nástup
- 9:40 Málem jsem usnula. Mělo se stávat později. Probralo mne, když Lukáš volal službu do kuchyně. Nabízí se chleby s paštikou.
- 9:45 Zub se opět pokouší odjet. Povedlo se mu vyjet z tábora, ale zůstal stát kousek dál na louce. Po chvíli se zas vrátil.
- 9:55 Skauti mají nástup.
- 10:15 Svačina
- 10:30 Vlčata a světlušky mají nástup u Jakuba. Ostatní nejspíš dělají dříví.

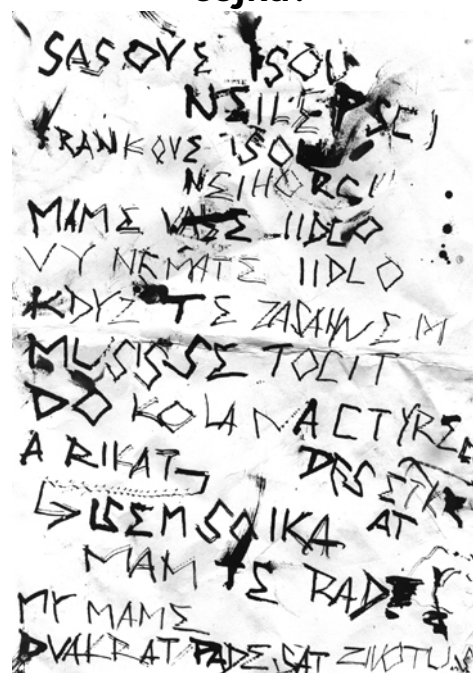

- 10:37 Přijel někdo na motorce. Asi od Šťastnýho.
- 10:50 Stal se omyl. Teprve teď je příprava na svačinu. Proč šlo teda před tím tolik lidí s ešusama ke kuchyni?
- 10:55 Tak teď teprv. Nástup na svačinu.
- 12:43 Musela jsem se vrátit pro Bajtův dalekohled, který mi po cestě vypadl. V táboře panuje podezřelé ticho a klid.
- 13:05 Příprava na oběd. Služba do kuchyně. Kamil si nechce jít umýt ruce.
- 13:13 Nástup na oběd. Tuším, že k obědu je rýže s masem a salát.
- 14:05 V táboře je klid. Služba uklízí kuchyň a Honza střílí z luku.
- 16:45 Svačina. Vánočka s něčím.
- 17:45 Softball pro zájemce.
- 18:30 Přijel nějaký nákladák, nebo valník.

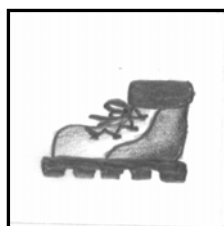

- 18:37 Nákladřák vysypal kamení a hlínu na cestu ke Sv. Anně a odjel.
- 18:44 Stav softballu je 18:6 pro Lukáše a spol.
- 18:52 Stav softballu je 19:9
- 18:55 Služba jde vařit polévku.
- 19:40 Příprava na večeři.
- 19:45 Začínám držet hladovku.
- 19:50 Nástup na večeři.
- 19:53 Přijel někdo na motorce a přivezl poštu.
- 20:08 Příprava na nástup.
- 20:25 Matěj letěl do potoka. Nevím přesně proč, ale nejspíš mu spadl míč ke stožáru.
- 20:27 Nástup! V tee-pee bude debata o slibu atd. Ještě, že už to mám.
- 20:40 Konec nástupu.

Taky rádi vzpomínáte na sojku?

P.S. S dalekohledem je o dost lépe vidět (kdyby jste si náhodou nevšimli).

Moštování 2003

3.-5. 10. 2003

Lord Mlč

Odjeli jsme v 16:23 z Hlavního nádraží směrem k Zábřehu. Cesta proběhla silně neklidně, protože na této výpravě se sešla smrtelná dvojka → Pigin a Lojza. Už cestou do Zábřehu otravovali tak, že museli poměrně dost klikovat. Ještě k tomu se Jirkovi podařilo vysadit opěrátko v kupé. Skvělá zábava!

Po mnoha dalších zábavičkách jsme dorazili do Petrova a ubytovali se v seníku. Asi o hodinu později sem dorazili Kobry, se kterými jsme zahájili chrabré obléhání seníku, bohužel poměrně neúspěšné. Poté ale den skončil a my šli spát. Pozn. Piginu s Lojzou jsme museli několikrát seřvat, aby se uklidnili.

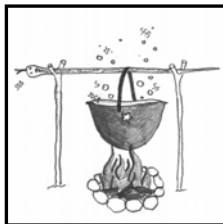
Vlastní moštování

Ráno nás probudil řev Pigina a Lojzy. Super! Když se vzbudilo i vedení, rozdělili jsme se do tří skupin. Ty skupiny se měly za úkol dostat do 10:00 dostat do Bratrušova. Usoudili jsme, že máme ještě dost času a tak jsme nespěchali a šli si lehnout. To ale naše skupina nepočítala s lomem, který přitáhne střelky našich buzol (zpropadený nespolehlivý krámy) a pošle nás skoro až do Šumperka. I tak jsme dokázali dorazit na místo první v 10:30. Tam se nám díky naší píli a taktice podařilo nasbírat nejvíce jablek a postavit z nich nejvyšší „horu“. Potom jsme si zahráli ještě jednu důmyslnou hru sportovní a vyrazili zpátky. Cestou jsme si trochu zašli a prožili asi největší slejvák za tento rok. Převlíkli jsme se a šli moštovat. Moštování jsme ukončili v 20:00 sledováním filmu Mumie u paní Černohousové, kde jsme se všichni navečeřeli. Kája paní Černohousové upekla výborný štrúdl. Film nebyl úplně špatný, nejvíc se líbil Piginovi. Když jsme dorazili do seníku, téměř nikomu, ani Piginovi, nezbyly síly na vytváření přebytečného hluku, ale i přesto se mu podařilo vzbudit spícího Lojzu, který na Mumii nebyl a už spal. Ten měl sil očividně dost, ale v nikom nenašel podporu a tak brzy zase usnul. A všichni následovali jeho příkladu.

Ráno nás opět probudil řev dvou rvoucích se vlčat → Pigin a Lojza (vážně smrtelná dvojka). Navíc potom začalo pršet a my museli počkat v jejich přítomnosti další hodinu, což naštěstí vykompenzovalo to, že jsme mohli ležet ve spacáku. Když ale nepřestávalo pršet, oblékli jsme si mokré oblečení a boty z minulého dne a šli zase moštovat. Jablek zbylo pořád hodně, takže bylo co dělat. Já a Kája jsme moštovali vlastně od začátku až dokonce, na rozdíl od zlemřených Krahujců, kteří radši šli do tepla otravovat paní Černohousovou, a Kober, které odjeli dříve. V každém případě jsme stihli zmoštovat skoro všechny jablka, kterých bylo docela hodně, což se odrazilo na výsledku – cca. 50 flašek, dvě čtyřlitrůvky a jeden kýbl moštu. Potom už jsme se jenom naobědvali, rozebrali si flašky a odjeli do Prahy. Ve vlaku bylo více než živo. Honzík si užil výchovné procesy s Pikem, Orim, Piginem, Lojzou a Jirkou.

Sbírání jablek

Co papají Kobry

Kobry na Cintře uskutečnily svůj první pokus s kolektivním vařením a v následujícím textu se dozvíte, jak to celé probíhalo. Začalo se pečlivým výběrem jídel pro hadí šéfkuchaře začátečníky. Nakonec byly vybrány těstoviny s rajskou omáčkou a rýže s tuňákem a zeleninou. Jídlo mělo být pro osm lidí a podle toho byly nakoupeny suroviny.

Ingredience:

Těstoviny s rajskou omáčkou ala užovka

čas přípravy: cca 1 hodina

- 2 × 500 g těstovin
- 1 × kečup jemný
- 2 × cibule (větší)
- 4 × rajčata (maxi)
- 1kg uzeného kabanosu (stačí míň)
- olej, mouka, sůl

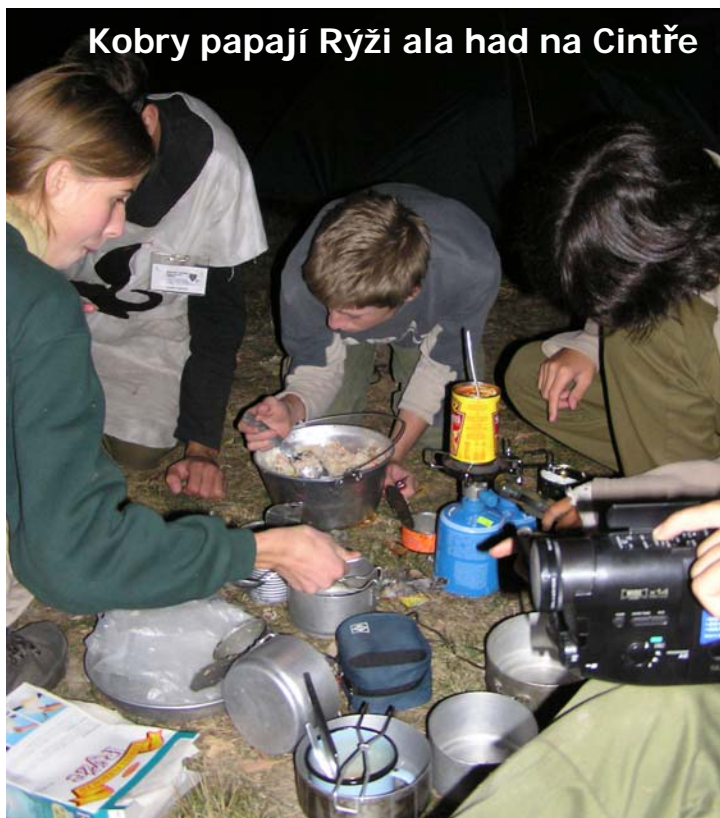
Rýže s tuňákem a zeleninou ala had

čas přípravy: cca 30 minut

- 1 × balení rýže (8 varných sáčků)
- 4 × konzerva tuňáka ve vl. šťávě
- 1 × kukuřice v konzervě
- 1 × zeleninová směs v konzervě

Abychom měli v čem vařit, vypůjčili jsme si z klubovny dva kotlíky s jednou pokličkou.

Nyní už k samotnému vaření. První den jsme dělali těstoviny s omáčkou ala užovka. Napřed jsme uvařili těstoviny, v každém kotlíku jedno balení. Potom, co jsme je slili, přesypali jsme všechny těstoviny do jednoho kotlíku, čímž jsme uvolnili druhý kotlík k vaření omáčky. Nadrobno jsme nakrájeli cibuli a nechali ji smažit na oleji. Jakmile se cibulka osmažila dozlatova, přidali jsme nakrájená rajčata. Po rajčatech jsme přidali i na malé kostičky nakrájený kabanos a za občasně míchání jsme celou směs asi 3 minuty smažili. Poté jsme přidali celý kečup, promíchali a dolili vodou, abychom měli omáčky dostatek. Po dolití vodou jsme omáčku potřebovali zahustit. Rozmíchali jsme proto v hrnečku asi dvě velké lžíce mouky s trochou vody

a vzniklou směs vlili do omáčky. Pak už jsme jen dochutili solí a podávali. Celé nám to trvalo asi necelou hodinu. Těstoviny s rajskou omáčkou podle Kobřího receptu byly opravdu vynikající. Problém byl až ve zdlouhavém a pracném mytí kotlíků a ešusů, které bychom bez tekoucí vody asi hodně špatně myli.

Druhý den po očištění kuchařského náčiní jsme začali s přípravou tuňáka s rýží a zeleninou. Začátek byl podobný jako u těstovin v obou kotlících jsme vařili rýži. V každém kotlíku po čtyřech baleních. Poté co byla hotova rýže, stačilo už jen vmíchat tuňáky a zeleninu, osolit a bylo hotovo. Jídlo nám trvalo asi půl hodiny a chuťově bylo na srovnatelné úrovni s těstovinami, přičemž oba pokrmy byli chuti hodné mistra šéfkuchaře. Pro vylepšení jídla se při lepších finančních možnostech mohou přidávat další konzervy s tuňáky. Kotlíky po tuňácích nebyly tak moc zašpiněné, což jistě ocenil Bajt, který je doma myl.

První Kobří pokus s vařením se rozhodně vyplatil a to i po stránce finanční. Náklady na obě jídla dosáhly asi 330 Kč. Kobry budou se svým vařením dále pokračovat a o svém počínání vás budou informovat v některém z dalších čísel Kolíčku v příloze „Co papají Kobry?“

Těstoviny s rajskou omáčkou *ala užovka*

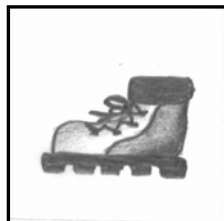
Hodnocení: * * * *

Rýže s tuňákem a zeleninou *ala had*

Hodnocení: * * * * *

Stupnice hodnocení: * nejhorší, * * * * * nejlepší

Množství všech surovin je udáváno pro potřeby osmi lidí.

Ondra

Válka o Cintru

26.–28. 9. 2003

Den první

Sešli jsme se Na Knížecí v této sestavě: Matěj, Zbyněk, Bajt, Štěpán, Kaski a Já (Ondra). Autobusem jsme dojeli do Čimelic, před hospodu Na Knížecí. Když jsme dorazili na louku, kde se tábořilo, s Kobří vlajkou hrdě vlající, ozvaly se ihned zvolání typu:

„Hééj, Kobry sou tady, teď to bude mít teprv grády!“ a hned se nás ptali, za co jedeme. Řekli jsme jim, že jako vždy za Bílé (tj. Temerie) a jestli oni jedou za Černé (tj. Nilfgaard), tak je radost z našeho příjezdu brzy přejde. Oni na to, že to se ještě uvidí.

Utábořili jsme se na stejném místě jako minule, pozdravili Vidláky, kteří tábořili o pár metrů dál, také na stejném místě jako minule a jali se připravovat kolektivní Kobří večeři. Měli jsme rýži s tuňákem. Také jsme se zaregistrovali a nechali si zkontrolovat zbraně. Potom jsme šli spát, s tím že musíme vstát někdy před devátou, abychom stihli ranní nástup.

Den druhý - bitevní

Vstali jsme někdy ráno a nasnídali se. My (tzn. Temeři) jsme si zvolili krále a vybrali kouzelnici. Pak jsme se odebrali na velký nástup všeho zbrojného lidu, kde nám byly předvedeny scénky, které nás měly uvést do děje a také seznámit ty méně sečtělé se světem Zaklínače. Scénky bohužel nebyly moc slyšet (a vzadu ani moc vidět), a tak je musel Lád'a (který hrál Geralta) ozvučovat pomocí megafonu. Jinak byly scénky velmi kvalitní.

Bylo nám řečeno, že hlavní quest, kromě zabití co nejvíce nepřátel, je odhalit a získat Ciri, která je tajná. Také nám představili CéPéčka, jako piráty ze Skellige, Veverky a Vidláky. Nakonec jsme se rozešli do měst.

Na tomto místě bych rád zmínil několik významnějších změn oproti minulé Cintře.

Za prvé to byla Nilfgaardská města. Nilfgaard měl jen Cintru, která se skládala ze tří částí schopných samostatné existence, z nichž jedna byla neobléhatelná. Cintra byla takové bludiště z provázků o rozloze fotbalového hřiště (to kvůli závěrečné bitvě).

Za druhé to byla moře. Moře se docela hodila. Mohli jste v nich utopit celou nepřátelskou jednotku i s králem spřáteleného království nebo třeba nepřátelského kouzelníka.

Další věcí byla povinnost dávat do městské pokladny každou hodinu určitý obnos, jinak se ve městě nešlo uzdravovat ani reinkarnovat.

Nakonec to byla Ciri. Která strana získá Ciri do konce prvního dne, k té se v závěrečné bitvě přidají všechny CéPečka (Ciri se samozřejmě snaží získat i Geralt). Závěrečná bitva byla také velmi neobvyklá. Již to nebyly dvě řady, které se vrhnou na sebe a řežou se tak dlouho, dokud jedna nevychcípá, ale dobývání Cintry. Spojená království by měla poslední den naběhnout před Cintru, zabodnout zástavy a hurá do Cintry.

Hned, co jsme přišli do města, vyslali jsme lehký průzkumný oddíl, aby našli Redanii a Kaedwen. Při tomto průzkumu jsme zjistili, že Ard Carraigh (hl. m. Kaedwenu) je ještě bezpečnější než neobléhatelný Novigrad (hl. m. Redanie), protože je tak daleko, že ani nemá cenu ho dobývat. Kaedwenci se také chodili léčit do Novigradu.

Asi tak hodinu trvalo, než jsme zjistili hlavní nedostatek v pravidlech. Peníze na udržování města byly k sehnání jen těžko, a tak jsme se zhustili v jednom městě (samozřejmě že v Novigradu), cpali do něj všechny peníze a na ostatní se prostě vykašlali (což by Kaedwenci udělali tak jako tak).

Co se dělo přes den si moc nepamatuji, zmíním pouze nejjednodušší quest z celé hry. Měli jsme bránit Marigoldov, což byl Ard Carraigh koupený Marigoldem, před Nilfgaardem, který chtěl zkazit Marigoldovi párty. Váleli jsme se v Marigoldově do vypršení asi půl hodiny časového limitu. Pak jsme se zvedli, že půjdeme a hádejte, kdo přišel. Nilfgaard'ani. Řekli jsme jim tedy, že jdou s křížkem po funuse a vrhli se na ně. Nilfgaard nyní již bez motivace zvolil taktiku „Kdo bude nejrychlejší nedostane práskání“ a zdekovali se.

Jinak jsme dosáhli mnoha slavných vítězství, neméně neslavných porážek a také jsme myslím několikrát vnikli do neobléhatelné části Cintry. Proběhlo několik námořních bitev, u kterých jsem bohužel nebyl. Jako vždy se bílá strana obešla bez kouzelníků, kteří vymřeli asi do dvou hodin od zahájení bitvy.

Po skončení bitevního dne, tj. asi v šest hodin jsme se sebrali a odešli z měst. Cestou nás provázela znepokojivá zvěst, že Nilfgaard získal Ciri. Tím se však nikdo neznepokojoval, protože jestli se k Nilfgaardu přidají ještě Veverky, Piráti a Vesničani, bude naše vítězství ještě slavnější.

V táboře jsme si udělali nějaké jídlo. Také za námi doleжал Lád'a s foťákem a tak máme spoustu fotek. Pak jsme šli spát.

Den třetí – závěrečný

Ráno jsme se jako obvykle nasnídali a šli na nástup. Tam se nám všem Geralt vysmál, protože získal Ciri. Takže vítězství nebude zas tak slavné. Dále nám bylo řečeno, že všechna města jsou neobléhatelná. Máme za úkol běhat po herní ploše a získat co nejvíce peněz. Za ty si nakoupíme co nejvíce magických předmětů, které nám pomůžou v závěrečné bitvě. Úderem jedenácté se máme seřadit před Cintrou a

bílá strana ji má dobýt. Na to má asi hodinu. Nikdo se již nereinkarnuje ani neléčí, tudíž by to tak dlouho trvat nemělo.

Po nástupu jsme se odebrali do měst. Do jedenácti jsme opravdu běhali po herním poli a získávali peníze. Ve většině případů jsme se přitom potkali s Nilfgaard'any, kteří se pokoušeli o totéž. Téměř vždy jsme porazili, což posílilo naše sebevědomí do blížící se závěrečné bitvy. Také jsme zabili císaře (za to můžu já), který už včera jednou umřel (za to můžou Matěj a Bajt).

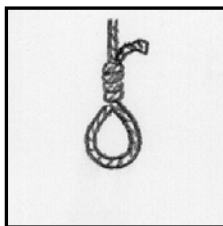
Úderem jedenácté jsme se všichni seřadili na cestě k Cintře a chystali se k ní, když se všechno začalo komplikovat. Přijeli chlupatí a nějací vesničani z Rakovic a chvíli hovořili s organizátory. Ti pak zavolali megafonem všechny lidi, co byli včera v hospodě. Zvedla se asi půlka všeho lidu. Nějakou dobu se tam něco řešilo, a pak řekli nám zbylým, ať jdeme k Cintře a odehrajeme závěrečnou bitvu. Ti, co byli v hospodě tam nešli. Jak jsme zjistili později, někdo ožralý zničil obyvatelům Rakovic ploty.

Před Cintrou jsme se seřadili, Nilfgaard do brány Cintry, my před ní. CP byla rozdělena tak, aby bylo na obou stranách stejně lidí. Geralt pak jménem Cirilly z Cintry formálně požádal Nilfgaard o opuštění Cintry. Ti se mu vysmáli a tak nás Geralt požádal, opět formálně a jménem Ciri, abychom mu pomohli. Také jsme se zasmáli a vrhli se na Nilfgaard. Bitva byla strašlivá a mnoho dobrých chlapů v ní padlo, ale nakonec jsme Cintru dobyli, Kobří vlajka byla zabodnuta do srdce města a zvěčněna.

Po bitvě jsme se odebrali do tábora, sbalili se a odjeli domů. Ke zničení plotů se nakonec přiznal Zvíře a několik dalších a dohodli se s vesničany na finanční náhradu.

Bitva byla docela povedená, i když měla pár much. Tak například dávkování peněz do měst mi přišel jako vyloženě nešťastný nápad, také to dopadlo tak, jak to dopadlo. Města mohla být u sebe blíž, lépe řečeno Kaedwen neměl být tak daleko. Možná, že po moři byl přístupnější, ale v tom případě mělo být více námořníků. Nejvíce mě však mrzlo, že nebyla aréna. Aréna je tradiční součástí téměř všech bitev a myslím si, že není dobrý nápad ji odstraňovat. Závěrečná bitva jako dobývání Cintry byl dobrý nápad, i když mi trochu scházela tradiční obří řadovka. Na příště bych doporučil zařadit oba tyto způsoby. Nezbyvá než doufat, že organizátoři tyto vady do příště odstraní a těšit se na další Cintru.

Palermologie – Matfyzácká mafie

Sup našel na CD Skautingu v Encyklopedii her matfyzáckou variaci na naše milované Palermo. Zahráli jsme si ji zatím hlavně na Pohodově-drsňáckých podzimních prázdninách a víkendu ORJ. Oproti normálnímu Palermu je zde mnohem více funkcí a hra je také spleťtější a složitější, nicméně zajímavá. Příště se můžete těšit na Supovu úpravu těchto pravidel, které je činí poněkud použitelnějšími.

Hráči mají přidělené úlohy. Mafiáni mohou zabíjet ostatní hráče a ti se snaží použít všemožné prostředky aby přežili co nejdéle.

Je to varianta hry Mafie, která však probíhá mnohem rychleji. Úkolem hráčů je přežít jako jednotlivec. Hráči se nedělí na poctivce a mafiány, ale každý z nich má několik funkcí (které budou vysvětleny dále). V noci se probouzí více pochybných existencí, které konají své nekalé skutky, a ve dne se také diskutuje, obviňuje a odsuzuje k oběšení. Vedoucí má nepoměrně náročnější roli, neboť musí složitě počítat. Jeden člověk může mít více funkcí. Funkce jsou tyto:

Ondra a Zbyňa se ostražitě
pozorují při hře

- 3 × mafie – dohodnou se ve dne, v noci se postupně probouzejí, shodnou-li se, pak střílí
- 2 × mág – v noci přesměrují kouzlem všechny události z někoho na někoho
- 3 × zrcadlo – na 1 použití, odrazí střelu zpět na vraha (resp. na všechny mafiány)
- 1 × slina – v noci někoho oslizne, ten je imunní vůči kouzlům
- 1 × ateista – na toho nikdy neplatí žádná slina ani kouzla
- 1 × medik – na 1 použití, v noci se uspí na 1 den, vypadá jako mrtvý
- 1 × exhibicionista – na 1 použití, v noci se někomu zjeví, ten pak 1 den nemluví
- 1 × šílený střelec – každou druhou noc na někoho vystřelí (povinně)
- 1 × anarchista – na 1 použití, kdykoliv ve dne někoho zastřelí
- 1 × provazochodec – na 1 použití, uteče z šibenice
- 1 × astrolog – na 1 použití, vyvolá ve dne okamžitě noc
- 1 × masový vrah – na 1 použití, před šibenicí postřílí všechny, kdož pro něj hlasovali
- 2 × Gandalf, kus koňa – když se jeden z nich zaslouží o smrt druhého, dostává navíc život
- 1 × Mrakoplaš – má 2 životy
- 1 × Mečiar – má 2 hlasy
- 1 × Kováč – má 2 hlasy při hlasování proti Mečiarovi

Hráči ve dne buď přesvědčují ostatní, že jsou neškodní a že je mají nechat na pokoji, nebo naopak vyhrožují tím, že jsou masoví vrahové.

Ukázka z knížky

Asi v polovině dopoledne vyšel Winston ze své kóje na záchod.

Z druhého konce dlouhé jasně osvětlené chodby přicházela osamělá postava. Byla to dívka s tmavými vlasy. Uplynuly čtyři dny od toho večera, kdy ji potkal před starožitnictvím. Když se k ní přiblížil, všiml si, že má pravou ruku v pásce. Z dálky ji nebylo vidět, protože byla stejné barvy jako její kombinéza. Pravděpodobně se poranila, jak otáčela jedním z velkých bubnů, na nichž byly „načrtnuté“ zápletky románů. To byl v Oddělení literatury běžný úraz.

Byli od sebe asi čtyři metry, když dívka zakopla a upadla jak široká tak dlouhá. Hlasitě vykřikla bolestí. Zřejmě padla na poraněnou ruku. Winston se zastavil. Dívka se vztyčila na kolenu. V tváři byla nezdravě bledá, a její rty se proto zdály ještě rudější než předtím. Upírala na něho oči s prosebným výrazem, který vyjadřoval spíš strach než bolest.

Ve Winstonově nitru se mísily zvláštní pocity. Před ním je nepřítel, který se ho snaží zabít; také lidská bytost, která trpí bolestí a má možná zlomenou ruku. Instinktivně vykročil kupředu, aby jí pomohl. Ve chvíli, kdy padala na ovázanou ruku, jako by tu bolest cítil na vlastní kůži.

„Stalo se vám něco?“ zeptal se.

„To nic není. Moje ruka – za chvíli bude v pořádku.“

Mluvila, jako by jí srdce vynechávalo. Opravdu strašně zbledla. „Nezlomila jste si nic?“

„Ne, už je to dobré. Chvilku to bolelo, to je všechno.“

Napřáhla k němu zdravou ruku a on jí pomohl vstát. Trochu se jí opět vrátila barva a už vypadala líp.

„To nic,“ opakovala. „Jen jsem se trochu uhodila do zápěstí. Děkuji vám, soudruhu.“

A odešla původním směrem tak svižně, jako by se opravdu nic nestalo. Celá příhoda netrvala ani půl minuty. Bylo zvykem, který nabyl povahy instinktu, že člověk nedával v obličeji znát své pocity. Když se to přihodilo, stáli navíc přímo před obrazovkou. Ale i tak bylo velmi obtížné skrýt chvilkové překvapení, protože v těch dvou třech vteřinách, kdy dívce pomáhal, mu vsunula cosi do dlaně. Nebylo pochyby, že to udělala záměrně. Cosi malého, plochého. Když vcházel do dveří záchodu, vložil to do kapsy a ohmatal špičkami prstů. Byl to útržek papíru složený do čtverečku.

Teprve na pisoáru se mu podařilo papírek trochu rozvinout. Zřejmě na něm byl napsán vzkaz. Na okamžik byl v pokušení vejít do některého záchodu a hned si to přečíst. Ale dobře věděl, že by to bylo šílenství. Nebylo místa, kde by si člověk mohl být jist s větší určitostí, že ho obrazovky neustále sledují.

Vrátil se do své kóje, usedl, útržek papíru hodil nedbale mezi jiné papíry na stole, nasadil si brýle a přitáhl si speakwrite. Pět minut, řekl si, přinejmenším pět minut! Srdce v prsou mu bušilo nebezpečně hlasitě. Naštěstí práce, kterou právě dostal, byla pouhá rutina: opravoval dlouhou řadu čísel, což nevyžadovalo soustředěnou pozornost.

Ať už je na tom papírku napsáno cokoli, musí to mít politický význam. Pokud mohl předpokládat, byly dvě možnosti. Za první, a to bylo nejpravděpodobnější, je ta dívka agentka Ideopolicie, jak se obával. Nevěděl, proč by Ideopolicie měla doručovat vzkazy takovou cestou, ale asi mají své důvody. Na tom papírku mohla být hrozba, předvolání, rozkaz spáchat sebevraždu, anebo nějaká léčka. Ale byla tu ještě jiná, divočejší možnost, která ho neodbytně napadala a kterou se marně snažil potlačit. Že totiž nepochází od Ideopolicie, ale od nějaké podzemní organizace. Možná že Bratrstvo přece jen existuje! Možná že ta dívka je jeho členka. Absurdní nápad nepochybně, ale vybavil se mu přesně v okamžiku, když ucítil papírek v ruce. Teprve po několika minutách ho napadlo jiné, pravděpodobnější vysvětlení. A ještě teď, i když mu rozum říkal, že ten vzkaz nejspíš znamená smrt, tomu nevěřil, nerozumná naděje přetrvávala, srdce mu bušilo a jen stěží se bránil tomu, aby se jeho hlas netrásil, když polohlasně odřikával čísla do speakwritu.

Sroloval dokončenou práci do svitku a vsunul ho do pneumatického potrubí. Uplynulo osm minut. Posunul si brýle na nose, vzdychl a přitáhl si další hromádku papírů, s útržkem navrchu. Vyrovnal ho. Stálo na něm velkým, nepravidelným písmem: *Miluji tě.*

- **aktuální informace o akcích**
- **další reportáže**
- **spousty fotek**
to vše naleznete na webu střediska:
<http://hiawatha.laddobar.cz/>

Tiráž

Kolíček č. 11, ročník 1. prosinec 2003

Uzávěrka 30. 11. 2003, cena: 12 Kč

Redaktoři: Ladislav Pelcl (Bilbo), Jiří Hubáček

Autoři příspěvků: Ladislav Balík (Bajt), Miroslav Chuman, Vlastislav Kašpar, Zbyněk

Kocman, David Kolda (Lord Mlč), Lucie Křesťanová (Víla), Ondřej Růžička

Kresby: Jan Hlaváč (Sup), kresba na titulní straně – Gutštejn: Matěj Růžička

Fotografie: Ladislav Pelcl (Bilbo), Jan Hlaváč (Sup), Jakub Zubatý (Zub)

Kontaktní e-mail: hiawatha@laddobar.cz

Pro vlastní potřebu vydává:

Junák – svaz skautů a skautek ČR,
středisko "HIAWATHA" Praha 5 – Smíchov
Zoubkova 8, 150 00 Praha 5 – Smíchov
<http://hiawatha.laddobar.cz/>

KOLÍČEK